

רק כוח יעצור כוח

צידי קולות

בלתי שמאלי אחד וגדול מול מפא"י ועורך משתעשע ביסמא אית מצלצלות — בטל את קולך והצבע ח'.

וכך אנו מגיעים לכל מיני רשימות סרק של "איש אחד". הם מופיעים כ"מצילים" ו"מגנינים". למען האמביציה האיי שית להשיג חשיבות ולהפוך לאנשים "גדולים" הם מוכנים לרכב על גבו של "האיש הקטן". את מעשה הפיצול מכסים ברמית ה"לכוד". כל שאיפתם להכנס לכנסת. מה הלאה? זה לא חשוב להם. מי ישיב לב אליהם? מי מתיחס להם באמון? מי יקשיב להם? אחד מבין 120 חברי כנסת. לפני 4 שנים היה זה רב עם כיפה על הראש. השנה — זה אחרי בלי כיפה. זהו השנוי היחיד. אחת היתה הכונה. אחת תהיה התיצאה. הם גם לא ייבחרו. הישוב בארץ אינו אוהב הליכה לבד. הם רק מבזבזים כסף, מרץ ומשלים אנשים תמימים — ולבסוף מבזבזים כל קול הדרוש כל כך — להקים חזית מול מפא"י.

— זאת שלום זיסמן, חבר הכנסת

אלפי קולות שקבלו יותר בבחירות להסתדרות. נניח שיקבלו עוד מנדט וכנסת החמישי. נניח שכונותיהם טובות ביותר. אך מה יוכלו להשיג למען בוחריהם. למען המדינה? הם טוענים בצדק שהם היו בעד חנוך ממלכתי, בעד דגל אחד והמנון אחד. אך כיצד הושג הדבר אם לא עלידי כך כי מפלגה גדולה כהציונים הכלליים עזבה את הממשלה ונוצר משבר כי מפא"י לא יכלה להמשיך בלי 23 הימים שלהם בהצבעות.

מפא"י שולטת בהסתדרות. למפא"י רוב בממשלה. מפא"י מבצעת את תכניתה ומשתלטת על המדינה עלידי תחוקה בכנסת. עלידי ציונים אדמיניסטרטיביים ומה שקובע יותר: עלידי מדיניות של כל שר ושר שלהם — בשטח הנתון למרותו.

יגלה הצבור בגרות מדינית וילמד לקח את כל הקופצים על עגלת הבחירות. ופעם אחת לתמיד תסתים הפרשה הגלותית של גבאים צידי קולות למיניהם השונים.

23 רשימות הוגשו לכנסת. מי יבוא ויעיד כי 23 גישות, 23 פרוגרמות מוצעות לתקון פני המדינה.

אחת היא הברירה

מסביב לשתי בעיות יסוד מרכזיות יכול להתנהל וכוך רציני בשנת 1955. מסביב לבעיית הבטחון והכלכלה של המדינה. ולמעשה נטוש המאבק על שתי דרכים, שתי השקפות עולם — שכל אחת לפי דרכה ומהותה מציעה את פתרונותיה. זה לא התחיל היום. זה 30 שנה מתנהל מאבק בין שתי תורות חיים: ליברליזם מצד אחד וסוציאליסטי מצד שני.

מפא"י — רוצה במשטר סוציאליסטי, בסוציאליזם בימינו. הכלליים — רוצים במשטר ליברלי וכלכלה חופשית.

ועל הבוחר להכריע בין שניהם. ואנו באים ואומרים גלויות. לא טוב הוא הסוציאליזם למדינת ישראל ולעם ישראל. כל משטר סוציאליסטי מסכן את חופש הפרט, כובל את היוזמה והיצירה, הופך את האזרח לבורג במכונה ביוזר קרטי; תלותה של המדינה הולכת וגוברת, בנדבות ותמיכות חוץ אשר היום קיימים ומחר יכולים להעלם.

לעומת זאת: במשטר ליברלי וכלכלה חופשית — ערובה להתפתחות ושגשוג לקראת עצמאות כלכלית, חיי חופש וקליטת עליה קונסטרוקטיבית.

על האזרח לעשות חשבון נפש כי בהכרעתו ביום הבחירות את גורל המדינה הוא קובע. את עתיד משפחתו וילדיו. רק שתי אותיות מסמנות את המאבק הנוש. הברירה היא בין שתי המפלגות הגדולות בין מפא"י והציונים הכלליים. בין א' ל-צ'. בחר ב-צ' והמשתתף לחזק את תהליך ההתגבשות של מחנה גדול, בלתי סוציאליסטי. בחר ב-א' וידעו כל הרשי מות הקטנות כי העם רוצה בלכוד, כי הגיע הזמן שהסוחר ובעל המלאכה התעשיין, האכזר ואיש האינטליגנציה, הנוער והפועלים ידעו, כי לכולם גורל משותף, וגורלם זה מצוה עליהם התארגנות ככה פוליטי גדול אשר יוכל באמת להביא למפנה בחיי המדינה.

חזק את צ' — והחלשת את הא'.

א' או צ' זו הברירה. בחר בדרך הנכונה.

ה צ ב ע

מי הכריע את הכף לליברליזציה של המשק? בכח מי נמנעו העלאות המסים? כיצד בכלל אפשר להשיג משהו ממפא"י — אם לא מקימים כח מול כח? אין כאן השאלה שאינם רוצים. אינם יכולים. הפרוגרסיבים מהכרים גבוה על טוהר מידות ומוסריות — בידי מי במדינה נתון הכח לערוך מלחמה נגד השחיתות אם לא בידי שר המשפטים. מה היא עשה? הוא בודאי רצה לעשות. הוא לא יכול. ובהיותם חלשים — היו צריכים להגרר אחרי מפא"י כל הש" גם ולשמש להם לפה ולמשענת. תוספת של כמה רגעים

זמן לנאימיהם קבלו מקופת הזמן הגדולה של מפא"י. הם יושבים בכמה ועדות עבשיות — בחסד ותורה ועל חשבונה של מפא"י.

אם ברצונך, אזרח יקר — לתת להם פרס על שלא התאחדו ופיצלו את הכח מול מפא"י. אם אתה מוכן להשלות עצמך שקולך לא יבזבז ויצור חלוש של מפא"י יעמוד מול מפא"י — הצבע פ'.

אשלייה ואכזבה

או למשל מפלגת "חרות".

גם הם תולים תקוות בנצחון, כי מנהיגם מר מנחם בגין הנו נואם חוצב להבות והמונים באים להקשיב לנאומיו. אולם נאומים לחוד והצבעה לחוד. לפני יום הבחירות — מצב אחד. לאחר הבחירות — מצב שני. מה תבא "חרות" לבוחריהם ולעם למחרת הבחירות?

להם עתה בכנסת 8 צירים. בכנסת הקודמת היו להם 14. מה השיגו או? מה השיגו בכנסת הזאת מלבד נאומים מפוצ' צים והפגנות סרק. מה ישיגו בכנסת הבאה אם ישמרו על 8 המנדטים ואף אם תוסיף להם עוד אחד. אשלייה.

עתה אפילו התאכזבו ממלחמה במפא"י וכל חצייהם מכחי נים נגד הציונים הכלליים. הם אנשי "חרות" וחלק מהרביזווי ניסטים לשעבר — החסידים המובהקים של "הקונצנטרציה הלאומית". בזה יחלישו את מפא"י?

השנים הארוכות של האופוזיציה הקולנית היקרה שכנעו את הצבור על העדר כל תקוה וחוסר כל סכוי להשיג קומץ של השפעה על עניני המדינה. מיסב מנהיגיהם הוציאו את המסקנות והצטרפו לכוח המרכזי הגדול, היחיד שיכול להתיצב מול מפא"י.

אם אזרח יקר — טרם הגעת למוצא היחיד של הקמת כוח

- 1) לה המונופול על יום העבודה (לשכת עבודה) ;
- 2) לה המונופול על עזרה רפואית (קופת חולים)
- 3) לה בעלות על המים במדינה (מקורות) ;
- 4) לה העושר של הקונצרנים הכלכליים (סולל-בונה, המשביר, תנובה וכל הקואופרציה העובדת) וכל הכח הנובע מבעלות זו ;
- 5) בידה מרוכזים האלמנטים היסודיים של כל שלטון המדינה.

בידה — ראשות הממשלה.

- בידה — הכסף, האוצר (כספי המדינה, המענקים, המגביות)
- בידה — הצבא ;
- בידה — אוצרות המדינה — (שר הפתוח)
- בידה — המפתח למדיניות חוץ (שר החוץ)

בידה — גם הסוכנות היהודית וכל גורמי הסיוע הבאים דרך התנועה הציונית מהעולם היהודי.

אחוז אחד של הגשמה סוציאליסטית המבוצע עלידי מפלגת פועלים המרכזת בידה כחות ענקיים אלה — שווה יותר ממאות ספרים, כרזות וסיסמאות סוציאליסטיות וקומוניסטיות הנכתבות בצבעים האדומים ביותר.

בחיים קובעות עובדות — ולא תיאוריות. המעשה בונה או הורס — הסיסמה מתנדפת באויר. היד — חזקה מהפה.

אם אזרח יקר — ברצונך לחזק עוד את מפא"י, ולתת לה שלטון יחיד מוחלט — הצבע א'.

יד לאגרוף

אולם אם לדעתך אין המשטר הסוציאליסטי מתאים להתפתחותה של המדינה, אם אתה רואה כי מריכוז עצום של שלטון, כסף וכח ביד אחת, הופכת היד לאגרוף ומשעבדת את האזרח, מנציחה משטר של הפליות וכפייה, מפרשת הון מהארץ, מרחיקה ירידים ומסכנת את חופש הפרט ;

אם לדעתך חיוני הוא כח שיוכל להתיצב מול מפא"י ולבלום את תאוונות ההשתלטות המוחלטת שלה — הבה נחפש מוצא. ננחה את מצב הכחות הפוליטיים הבלתי סוציאליסטיים במדינה ובכח ההגיון נעזור לך לקבל החלטה.

איש בעל ידיעה אלמנטרית בכלחי החיים לא יכחיש כי :

המפלגות הקטנות וכל מיני גבאים או "עסקנים" שרצו להבחר ויצאו ברשימות ננסיות עצמאיות — חזקו את מפא"י.

בישבם מבוססים לשולחן השלטון — הספיק למפא"י לזרוק עצם לכאן, פירור לשם, לתת הקצבה לדתיים, שלוחות לחוץ-לארץ לפרוגרסיביים, חיוך לגבאי זה או אתר — והכל בא על מקומו בשלום.

במערכה של מלחמת בחירות, המפלגה הקטנה ביותר יכולה להוציא את הפלקט הגדול ביותר, הרמקולים מעבירים כל נאום וכל סיסמה. העתונים מפרסמים כל מודעה, וכל אחד יכול להשתעשע במלה המשכרת נצחון.

אך מה יהיה למחרת הבחירות? מה יקרה לאחר שתתכנס הכנסת השלישית לקבוע מדיניות, לחוקק חוקים, לאון תקציבים, לגבות מסים, ולהכריע בעניני חנוך, משטר חברה?

ישבו להם בין 120 חברי הכנסת באי הכוח המעטים של המפלגות הקטנות, בודד פה ובודד שם ואף לרשות הרביר לא יגיעו. אני לא מדבר כבר על כך כי לא יהיו מיוצגים בוועדות השונות של הכנסת המורכבות על יסוד הנציגות המספרית של חברי הכנסת.

כוח מול כוח

ארכא, נקח נא לדוגמא את הפרוגרסיבים. לצורך הנתוח ניתן להם את כל הרצון הטוב והסימפטיה. יש להם 4 חברי כנסת. הם עתה שכורי נצחון בשל כמה